

ככל העולה על רוחי. חיינו הם גם חייהם של אלו שנפלו. גם שלך, יורם. —
 הגר דחקה בו כתפיה וחייכה.
 היא התרפקה עליו בחונף. היא כמו החיים, הגר. מה־פתאום? מה־פתאום מאירים לו
 החיים פנים כל־כך? מדוע דוקא לו?
 — שוב עתה עצוב, אמרה הגר.
 כתפיה נדחקו כנגדה, חונפות, ומבקשות שילטפון. הוא אספן, והן נענו לו בהתלהבות.
 בינתיים נתעצם הבוקר והיה עז ובוהק. לשוא יצאו השמים לתור אחר חורשות להשתרע
 עליהן. הואיל וכך נתרבצו שטוחות על האפרים והגבעות ופעמים אדם נקלע ביניהם והוא חציו
 אדמה וחציו שמים; ופעמים בית, או רכב, או חמור.

צִתִּים וְעֲשָׂה עֵינִי

קדיה מולדובסקי

את רחובי,	צִתִּים וְעֲשָׂה עֵינִי —
הרחוב אשר כמוני הוא מאד בָּרֵד,	מה טוב, כי בתְּקַלְתָּם עומדים שמי־על
לובש בלוגי קחכות	ויער זה בשום
וליום קחר: בִּטְח־יקו.	כי־ק קרז ומקל,
את הַזָּקוּ בְּמִבּוֹא קִמְטָה,	ומן תִּקְתָּם
שָׁנִי שְׁעוֹן שְׁנַעְצָר,	גם
והגִּרְפִּים שְׁבָהֵם יִקְחֵר	מאלהים,
משל נחשי עֲקֻלְתוֹן שְׁזַעו	כי בְּלַעְדֵּנוּ הַטּוֹב לֹא יִצִּיר טַה קָלֵל.
ועד צִנָּאר נִשְׁתַּלְשְׁלו	
וקאו.	

אף זֶרֶק הַחֲרָשָׁה יִלֵּם,	אָנֹכֵר עֲתָה הַפֵּל:
וּצְפָרְדַּיִם רְכוּת הוּ סָלֵא,	סוּסָה אֲשֶׁר כָּרְעָה בְּבָבִישׁ,
וְהוּ גַם אֱלֹהִים,	רָעַב,
מִמֶּשׁ כְּמוֹ בְּדִיו,	אֲחִי, הַעֲבֵד שְׁשֵׁטֵר,
יָרֵם וְגִדְיִים.	רֵאשׁו הַשָּׁב.